

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

IZ RUKE

Preko pošte

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Berislavićeva 11

Zagreb 10 000

09-05-2022

predano za poštu obično-prep. dne. 04.05.2022
POŠTA Zagreb R 92680 567 0
broj primjeraka 1 priloga
taksirano KN POTPIS

ZAHTJEV ZA DOPUNOM DRUGOSTUPANJSKOG RJEŠENJA

Temeljem čl. 377.a Zakona o parničnom postupku

Pravna stvar:

Poslovni broj: 66 PŽ-1166/2022-3

Podnositelj:

Uvjetni Stečajni vjerovnik:

Krešimir Mitrović, Zagreb, Bartolići 11, OIB 07371632368

Stečajni dužnik:

KAŠTELANSKI STAKLENICI d.d. u stečaju, Kaštel-Štafilić, Ivana Pavla II 404

I.

Dana 23. ožujka 2022. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je odlučujući o žalbi malih dioničara Stečajnog dužnika KAŠTELANSKI STAKLENICI d.d. u stečaju, OIB 47079015776, Kaštel Štafilić, Ivana Pavla II 404, protiv prvostupanjskog rješenja poslovni broj: 1 St-19/2015-852 koje datira iz travnja 2021. !! , po istom sudbenom vijeću odlučio i o mojoj žalbi protiv Rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj: 1 St-19/2015-1011 o zaključenju stečajnog postupka od 25. siječnja 2022. god. što su dva potpuno različita predmeta, dviju različitih klasa i/ili vrste podnositelja žalbi, i k tome još datiraju u vremenskom razmaku duljem od 9 mjeseci. Dakle, nipošto nije o njima moglo odlučivati sudbeno vijeće u identičnom sastavu i to još na jednoj te istoj sjednici vijeća višeg suda. To je jako neozbiljno i nepovoljno po ugled hrvatskog pravosuđa i samim time i po ugled Hrvatske pred drugim zemljama Europske unije. Ako je slučajan odabir sudbenih vijeća prilikom dodjela predmeta u rad, takozvanim „automatskim odabirom“ jedan od Zakonom

propisanih preduvjeta koje podrazumijeva „nepristranost Suda“ kao temelj Poštenog suđenja onda u ovom slučaju taj temeljni uvjet poštenog suđenja zajamčenog Ustavom RH i Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda očito nije zadovoljen.

Stoga paralelno sa prijevko potrebnom dopunskom drugostupanjskom odlukom molim da se

upriliči i slučajan, automatski odabir sudbenog vijeća i da se iznova odluči o mojoj žalbi protiv

pobijanog rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj: St-19/2015-1011 od 25. siječnja

2022. godine (u daljnjem tekstu Prijedloga: Pobijana odluka).

II.

Pobijana odluka donesena je sa nalogom izrijeke za brisanje stečajnog dužnika iz sudskog registra, koji mi je prema tumačenju stečajnog upravitelja, gospodina Vedrana Šeparovića, (valjda sukladno diobnom popisu vjerovnika II. višeg isplatnog reda) još uvijek dužnik dana 15. travnja 2022. godine, a time i na dan donošenja Pobijane odluke i na dan donošenja naslovljene odluke VTS-a RH, s otvorenim dospjelim dugovanjem od cca 1750,00 kuna, uvećano za kamate koje se prema međunarodnim pravilima financijskog poslovanja u obveznim odnosima računaju od dana zaključenja stečaja. Ukoliko je tražbina doista ostala neisplaćena do održavanja završnog ročišta stečajnog postupka i njegova službenog zaključenja pred nadležnim stečajnim sudom.

DOKAZ:

Dopis stečajnog upravitelja u ime i za račun Stečajnog dužnika podnositelju Prijedloga, dostavljen elektroničkom poštom dana 15. travnja 2022. godine

Transkript dopisa stečajnog upravitelja:

“Poštovani gospodine Mitrović

Pošto je Rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-19/2015-1011 od 25. siječnja 2022. kojim je zaključen stečajni postupak postalo pravomoćno, molimo da nam dostavite podatke o broju Vašeg računa kako bi izvršili isplatu tražbine drugog višeg isplatnog reda.

S poštovanjem

Vedran Šeparović, stečajni upravitelj”

III.

Pobijanom odlukom o zaključenju stečajnog postupka poslovni broj: 1 St-19/2015-1011 dana 25. siječnja 2022. godine stečajni sud Trgovački sud u Splitu je po stečajnome sucu Velimiru Vukoviću dao tumačenje da su u stečajnom postupku koji se od svibnja 2015. godine do kraja siječnja 2022. godine vodio nad Stečajnim dužnikom, u cijelosti namirene

sve tražbine razlučnih vjerovnika, te tražbine vjerovnika I. i II. višeg isplatnog reda, čime je prvostupanjski sud koji je vodio stečajni postupak nad Stečajnim dužnikom zapravo utvrdio da su isplaćeni svi vjerovnici svih utvrđenih isplatnih redova. Što bi značilo da sam i ja kao jedan od vjerovnika II. višeg isplatnog reda – već isplaćen prethodno donošenju Pobjane odluke.

DOKAZ: Rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj: 1 St-19/2015-1011,
poglavlje „Obrazloženje“, točka 2

Uz isto je tumačenje pristao i Odbor vjerovnika ovog stečajnog postupka nad Stečajnim dužnikom, na završnom ročištu dana 25.01.2022. god., što se može vidjeti u Zapisniku objavljenom tog dana u sklopu predmeta broj: St-19/2015 na e-oglasnoj ploči sudova Republike Hrvatske (str. 2. , 1. odlomak Zapisnika)

IV.

Uvidom u naslovljeno drugostupanjsko rješenje nije sporno da je tim svojim rješenjem (u točki 30.) Visoki trgovački sud Republike Hrvatske potvrdio gore opisano tumačenje Trgovačkog suda u Splitu iz Pobjane odluke i Odbora vjerovnika sa završnog ročišta stečajnog postupka.

Shodno opisanome, VTS RH je naslovljenim drugostupanjskim rješenjem dao tumačenje da je moja tražbina već isplaćena prethodno donošenju Pobjane odluke, dakle da ja u trenutku podnošenja žalbe protiv te prvostupanjske odluke o zaključenju stečajnog postupka St-19/2015 sa nalogom brisanja Stečajnog dužnika iz javnih knjiga i sudskog registra nisam više *Stečajni vjerovnik* u danom stečajnome postupku, te time da ne postoji dužničko-vjerovnički odnos između Kaštelanskih staklenika d.d. u stečaju i mene, Krešimir Mitrovića, fotoreportera poznatog i pod umjetničkim imenom *Biondi*, po prezimenu moje pokojne bake Marije Biondić iz Vratnika kod Senja.

To što VTS točkom 30. naslovljenog Rješenja potvrđuje pravno stajalište stečajnoga suda da je nisam stečajni vjerovnik je istovjetno pravnom tumačenju da ja nemam aktivnu legitimaciju za žalbu podnesenu protiv Pobjane odluke, o kojoj je 23. ožujka 2022. godine odlučivao VTS RH u sklopu odlučivanja o žalbi malih dioničara i osnivača Stečajnog dužnika protiv prvostupanjskog rješenja broj: St-19/2015-852 od travnja prošle godine.

To bi značilo da prema tumačenju sudova, kako nižeg tako i višeg, ja uopće nisam bio ovlašten za podnošenje žalbe – zbog očitog nedostatka pravnog interesa zbog nepostojanja svojstva „stranke postupka“ u kojem su već isplaćeni u cijelosti svi vjerovnici, kojim su pravnim poslom ili činidbom isti prestali postojati kao stečajnog postupka.

No, tako nešto nigdje ne piše niti se spominje u naslovljenom drugostupanjskom rješenju.

Sukladno opisanome i danim relevantnim činjenicama,

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je odbacujući moju žalbu bez ikakvih dvojbi propustio donijeti odluku koju je trebalo donijeti prilikom odbacivanja te žalbe –

odluku o tome ima li podnositelj ili ne, obzirom da sudovi daju tumačenje da žalitelj uopće nije stečajni vjerovnik jer je dužnik isplatio sve svoje vjerovnike (te time oni u danom stečajnom postupku više ne postoje) ovlaštenje za podnošenje žalbe, i da li podnositelj jest

ili ipak nije stranka stečajnog postupka u trenutku formalnog podnošenja žalbe protiv Pobjane odluke.

Zadovoljen je time najmanje jedan od dva zakonska uvjeta za donošenje dopunske drugostupanjske odluke, to jest dopune naslovljenog drugostupanjskog rješenja.

Sve sukladno hrvatskom Zakonu o parničnom postupku, odredbi iz članka 377.a.

Nadalje,

- Ako VTS danim u točki 30. svojeg Rješenja tumači da ja više nisam vjerovnik,
- ako to tumačenje Pobjanom odlukom daje i prvostupanjski sud,
- ako je odbor vjerovnika također to potvrdio na završnom ročištu, prihvatanjem Završnog računa prema kojem su navodno sve tražbine u cijelosti namirene
- ako je odvjetniku koji me trebao zastupati na završnom ročištu zabranjeno (ili u najmanju ruku potpuno onemogućeno od strane nadležnog suca) postavljati pitanje o Završnom računu i njegovoj nesukladnosti u odnosu na moju tražbinu...

.. onda ja kao podnositelj žalbe protiv Pobjane odluke doista ne vidim kako je i zašto Visoki trgovački sud prethodno ispitivanju žalbenih navoda i razloga zbog kojih sam pobijao dijelove Pobjane odluke – propustio donijeti odluku da ja na žalbu nemam pravo već zbog toga što nisam ovlašten za podnošenje žalbe. Te jasno naznačiti naslovljenim Rješenjem da se moja žalba odbija ne stoga što su mi možda neki navodi neosnovani, nego isključivo zbog razloga iz članka 358. ZPP-a, zbog nedostatka pravnog interesa u svezi nepostojanja ovlaštenja za podnošenje žalbe.

Umjesto toga, VTS je moju žalbu odbio isključivo „na temelju odredbe članka 380. točka 2. ZPP-a u vezi s odredbom članka 6. SZ-a“ (točka 38. Rješenja), a prilikom odbijanja me i dalje naziva „stečajnim vjerovnikom“ iako ranije točkom 30. istog Rješenja daje tumačenje da su svi stečajni vjerovnici isplaćeni u cijelosti, dakle da ih Stečajni dužnik više nema, što cijelo to Rješenje čini samom sebi proturječnom i time protivnom moralu društva u kojem živimo i nevjerodostojnim javnim aktom Republike Hrvatske.

Poznato je već u hrvatskoj pravnoj stečevini i uvriježeno bitno pravilo (koje je ujedno i temeljno načelo) parničnog postupka, što se sukladno odredbi članka 6. Stečajnog zakona po kojem je vođen stečaj primjenjuje i u ovom sudskom postupku:

Najprije se ispituje ovlaštenje podnositelja za žalbu (u smislu pravnog interesa za podnošenje žalbe i pravodobnosti žalbe), a tek se onda prelazi na ispitivanje žalbenih navoda i razloga i uopće sve ono što je dano naslovljenom drugostupanjskim rješenjem u djelomično netočnim točkama 29. – 38. Rješenja, kao mora se priznati – prilično proizvoljan i nedostatan razlog za odbacivanje moje žalbe, posebno kada se uzme u obzir da je sudbenom vijeću VTS-a u terminu donošenja odluke već iz same kronologije spisa predmeta poznato da je tvrdnja iz točke 37. naslovljenog Rješenja neistinita.

Ispada da je VTS RH pristupio ispitivanju žalbenih razloga podnositelja koji prema tumačenju tog istog suda uopće više nije stranka u postupku.

Takvim modelom suđenja, valja biti pošten i zamijetiti – „padaju u vodu“, što bistru što malo mutniju, sva dosadašnja brojna tumačenja VTS-a u ovome stečajnom postupku, poznata iz ranijih odluka toga Suda o mojim žalbama kao i o žalbama dioničara i osnivača Stečajnog dužnika, da „VTS neće ni ulaziti u ispitivanje žalbenih razloga – jer podnositelji nisu ovlašteni za žalbu“.

Vrhunski primjer takvog tumačenja može se naći u odluci Visokog trgovačkog suda RH o mojoj žalbi protiv prvostupanjskog rješenja broj: 1- St-19/2015-575 od 02. rujna 2020. godine, kada je uvaženi drugostupanjski Sud odlučio da neće ni ulaziti u ispitivanje mojih žalbenih navoda, jer tobože nisam bio „stranka u postupku“ stoga što nisam bio razlučni vjerovnik u odnosu na brojnu imovinu stečajnog dužnika otuđenu tim rješenjem stečajnog suda – na kojoj uopće postojalo nikakvih razlučnih prava ni vjerovnika te klase. Pa prema tome, onda nitko nije bio ovlašten za žalbu osim natjecatelja na dražbi za tu gotovo 90 milijuna kuna vrijednu imovinu.

Iako bi jasno tom prilikom ulaženje u žalbene razloge izvjesno spriječilo štetu visine cca 50 milijuna kuna Stečajnom dužniku, što bi bitno unaprijedilo njegov gospodarski položaj i vrlo vjerojatno – što također mogu dokazati pred bilo kojim arbitražnim sudom u Europi i šire – dovelo do toga da ne bi bilo financijske osnove, kamoli potrebe za prodajom većine pogona iz industrijsko-tehnološke cjeline Knežine jednom od članova odbora vjerovnika. Ali sada je za ta vještačenja kasno, pravna država vidno je podbacila, i dalje se kaska za propisima EU o stečajevima i pravilima transakcija sa povezanim strankama u stečajnom postupku.

A da li su ona poštivana prilikom donošenja brojnih odluka VTS-a ili ipak ne, ostavljam kao stečevinu mojeg ovog dugogodišnjeg društvenog rada na stručnu procjenu nadležnim tijelima, Ministarstvu pravosuđa i uprave i Vrhovnom sudu Republike Hrvatske.

Međutim, ovakvo nepravilno i proizvoljno raspolaganje višeg suda sa ovlaštenjima za žalbu sam gore opisao više nego dostatno da sve uključene strane mogu brzo shvatiti o čemu se tu zapravo radi.

Slučaj za knjigu, a meni kao svojevrsnom *fantomskom* stečajnom vjerovniku (po točki 30. Rješenja) ostaje da prodam autorska prava na citiranje i skroman tiraž mojih brojnih žalbi, kako bih namirio barem dio troškova generiranih brojnim pokušajima da ostvarim *Pristup sudu* u ovom slučaju, koji sam sukladno svojoj dužnosti iz Ustava RH pokušao ponajprije u svrhu borbe za opstanak znamenitog javnog dobra Republike Hrvatske i doprinosa općem dobru, koja je, trebamo naposljetku biti iskreni – u ovom stečaju pretrpjela najveću moguću štetu, povodom financijski i zakonski potpuno neutemeljene demontaže državnih pogona za proizvodnju voća i povrća, u vremenu kada je ta proizvodnja Hrvatskoj nikad **potrebnija**.

Tako da će taj slučaj sigurno biti upamćen, barem kod ovih mlađih naraštaja diplomaca prava, ekonomije a posebno agronomije, čak i neovisno o razumno očekivanoj dopunskoj drugostupanjskoj odluci, zbog prisutnosti razloga iz članka 377.a. ZPP-a.

To temeljno ljudsko pravo zajamčeno europskim građanima člankom 6.1. (Europske) Konvencije, u ovom konkretnom stečajnom postupku mi je kao stranci iz čl. 70. Stečajnog zakona, uz često pravno pogrešne ili proizvoljne argumentacije VTS-a, te međusobno oprečna stajališta nižeg i višeg suda – kronično oduzeto u ukupnom trajanju od 18 mjeseci. Dakle, potpuno suprotno netočnoj i nepotkrijepljenoj tvrdnji iz točke 17. naslovljenog Rješenja

Pa tako i slijedeća, nastavna točka 18. naslovljenog Rješenja također dokazuje da u ovom postupku postoji i drugi razlog za donošenje dopunske drugostupanjske odluke iz članka 377.a. ZPP (inače pravnog instituta koji se prema kronologiji ovog slučaja slabo uvažava):

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je donoseći naslovljeno Rješenje očito propustio odlučiti glede svih dijelova Pobjijane odluke TS u Splitu koje sam pobijao žalbom.

Točka 18. naslovljenog Rješenja to najbolje pokazuje, jer njome VTS neuspješno „maskira“ razloge iz kojih se u ovom slučaju očituje kronična opstrukcija prava stečajnog vjerovnika na Pristup sudu, na način da stvara jednu nelogičnu digresiju prema tome da dane dokaze povrede ustavnog prava podnositelja zajamčenog člankom 29. Ustava i ljudskog prava podnositelja zajamčenog člankom 6.1. Konvencije, pogrešno prikazuje kao da sam ja svojom žalbom reklamirao višem sudu to što mi on tobože nije dao za pravo da „određene odluke i zaključci prvostupanjskog suda nisu ispravni ili sukladni zakonu“.

Međutim to nije istina, jer kažem, upravo odluke VTS RH donesene u ovom postupku dokazuju da drugostupanjski Sud do ovog zadnjeg Rješenja (i eventualno predzadnjeg) u pravilu nije niti ispitivao moje žalbene navode, jer se uvijek tvrdilo ili nalazilo nekim meni nejasnim i pomalo „mutnim“ tumačenjima skrojenim na marginama Stečajnog zakona ili posudbama iz drugih, nenadležnih zakona, da kao običan neosigurani „stečajni vjerovnik“ nisam stranka u stečajnom postupku (i njemu pripadajućim činidbama i pravnim poslovima). I upravo u tome dugotrajnom, višekratnom odbijanju Visokog trgovačkog suda da ispituje žalbene razloge i dokaze podnositelja – stečajnog vjerovnika, sastoji se navedena i žalbama opisana zabrana Pristupa sudu, to jest povreda prava na pošteno suđenje i pristup sudovima.

A to što meni pravosudna tijela dopuštaju da fizički odnesem žalbu sudu ili ju pošaljem potšom, pa to nije „Pristup sudu“. Poznato je što se podrazumijeva pod terminom „Pristup sudu“ i to vjerujem nije potrebno dodatno pojašnjavati, niti pravo na tumačenje tog termina pripada samo pravničkoj struci, sucima i/ili odvjetnicima, nego svima, narodu kao Suverenu u cjelini i svakom građaninu i građanki ponaosob.

Na kraju krajeva, nadležna i sudbena tijela su u svako doba slobodna naložiti ili zatražiti od Ministarstva pravosuđa i uprave da u svrhu otklanjana nedoumica laika za pravo koji nemaju novca za skupe odvjetnike – velika većina današnjih građana u Hrvatskoj – građanima donese neko javno, službeno tumačenje termina „Pristup sudu“ na svojim službenim stranicama.

Ako ništa drugo, zato da se razjasni da li je „Pristup sudu“ pravo građana da njihovi žalbeni navodi i dokazi budu pravično ispitani pred nepristranim sudom ukoliko jesu stranke u nekom postupku, ili tek neko prozaično pravo da one budu primljene i otpremljene dalje na viši sud (a i to pravo mi je više puta u ovom stečaju opstruirano i ta povreda mojeg ljudskog prava u ovom stečajnom postupku još uvijek traje u odnosu na najmanje dva moja podneska, od kojih je jedan bio upućen Vrhovnom sudu RH još prije više od godinu dana), bez daljnjeg ispitivanja žalbenih razloga i podnesenih dokaza.

Jer vidimo da poimanje načela „Pristup sudu“ nije isto u Hrvatskoj kao u većini zemalja članica Europske Unije, gdje svaki vjerovnik stečajnog postupka ima pravo na žalbe protiv odluka donesenih u stečajnom postupku, uključivo sa „transakcijama sa povezanim strankama“, već i zbog samog načela da sve u čemu žalbom uspije jedan neosigurani vjerovnik vrijedi i za sve ostale neosigurane vjerovnike. A pravo na prigovor protiv diobnog

popisa tražbina reda kojem stečajni vjerovnik pripada, i da taj prigovor bude temeljito ispitan kao i svi njegovi dokazi od strane nepristranog vijeća stečajnog suda, a ne odbačen sa nekim paušalnim i proizvoljnim, pa čak i neistinitim objašnjenjima, jamči se u cijeloj EU.

ZAKLJUČAK

Presedan da mali vjerovnici nemaju šta tražiti na višem sudu u stečajnom postupku, kamoli dovoditi u pitanje tražbine velikih vjerovnika i sustava kao što sam ja svojim žalbama i pravno opravdanim prigovorom podnesenim u skladu sa Zakonom Republike Hrvatske, to učinio u ovom stečajnom postupku sa potpuno nezakonito unesenom tražbinom Ministarstva financija od 22,6 milijuna kuna dodanom tek po isteku roka iz članka 193. st. 5. SZ-a, ili sa ništetnim prijebojem u korist drugog najvećeg vjerovnika stečajnog postupka, je opasan presedan u praksi stečajnih sudova i Visokog trgovačkog suda u Republici Hrvatskoj. Taj presedan nam danas govori da nemaju svi ista prava u stečajnim postupcima, i da zapravo „tko šljivi“ male i manje neosigurane stečajne vjerovnike, u praksi stečajeva upravo hrvatske mikro i male poduzetnike, hrvatske obrtnike, OPG-ovce i radnike.

Bitan je i gleda se samo interes onih najvećih. Katastrofa.

Neosigurani mali i manji vjerovnici prepušteni su danas, posebno pored ovakvog stava VTS-a, sami sebi, skupim odvjetnicima i dubioznim metodama suđenja.

U konačnici, šanse za punu naplatu – tamo gdje i kada krenu malverzacije u korist velikih i razlučnih vjerovnika, im bitno opadaju, a adekvatna sudska zaštita je ne mogu reći „slaba“ ili „upitna“, nego ona – ovaj slučaj to zorno dokazuje – u hrvatskoj suvremenoj zbilji jednostavno ne postoji. Postoji samo neko „pravo“ na papiru, a taj papir što se naziva Stečajni zakon, za sudove je izgleda skup davno uginulih slova, otisnut tamnom tintom na snop praznih, bijelih papira.

Za koje kao da su i nakon tiskanja tog Zakona ostali prazni i bijeli. Samo su tu bjelinu s vremenom prekrile mrlje poput stečaja sada već kulturnih „Kaštelanskih staklenika“.

Mali neosigurani vjerovnici u stečajevima ne uživaju adekvatnu zaštitu na trgovačkim sudovima, pa ni na višem Sudu, i upitna im je naplata ako dođe do donošenja proizvoljnih odluka odbora vjerovnika kao u stečajnom postupku St-19/2015. A imovina ne bude kao ovdje – tržišne vrijednosti 400 do 500% veće od ukupnih dugova utvrđenih na dan otvaranja stečajnog postupka.

Sukladno svemu navedenom molim da se u razumom roku odluči o mojem temeljnom ljudskom i ustavnom pravu na dopunsku drugostupanjsku odluku kojom će se konačno barem – ako ništa više – donijeti ona odluka koju je odbijajući moje žalbe Visoki trgovački sud propustio donijeti, a trebao ju je donijeti prije ispitivanja žalbenih razloga. Odluka o tome jesu li ili ipak nisu isplaćeni svi vjerovnici ovog stečajnog postupka i vezano s time najmanje dopuna točke 30. Rješenja.

Što automatski povlači i pitanje nužnosti djelomičnog poništenja Pobjane odluke, točke II. njezina izrijeka. Jer ne može se ugasiti i obrisati pravni subjekt, ako je isti i dalje nekome dužan. Pa makar to bio i dug od jedne jedine hrvatske kune.

S dužnim poštovanjem i zahvaljujem časnom Sudu na potrebnim dopunama Rješenja,

Krešimir Mitrović, dipl.oec.)

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Krešimir Mitrović', with a long, sweeping horizontal stroke extending to the right.